

בצחצחות נפשך ועצמתיד
 יחליץ וגו'. הפסוק הזה בארוהו
 ונתבאר. אבל בפסוק הזה בו
 החזיקו בעלי האמונה שהבטיח
 להם לעולם הבא. ונחך ה' תמיד
 - בעולם הזה ובעולם הבא.
 ונחך ה' פנין שאמר ונחך ה',
 למה תמיד? אלא זה התמיד של
 בין הערבים שהוא התחזק פחת
 זרועו של יצחק, וזהו החלק
 לעולם הבא. מנין לנו? מדוד,
 שכתוב (תהלים כג) ינחני במעגלי
 צדק למען שמו.

והשביע בצחצחות נפשך - זו
 האספקלריה המאירה שכל
 הנשמות נהנות להסתכל
 ולהתענג בתוכה. ועצמתיד
 יחליץ - הפסוק הזה אין ראשו
 סופו. אם נשמתו של הצדיק ועולה
 למעלה, נ"א נהנית באור של מעלה, מה זה
 ועצמתיד יחליץ? אלא הנה
 פרושה, זו תחית המתים.
 שעתיד הקדוש ברוך הוא
 להחיות את המתים ולתקן את
 עצמות האדם שיהיו ככראשונה
 בגוף שלם, והנשמה מוסיפה
 אור בתוף האספקלריה המאירה
 שתאיר עם הגוף לברית שלם
 כראוי.

ומשום כך פתוב והיית כגן רוח.
 מה זה כגן רוח? שלא פוסקים
 מימיו העליונים לעולם ולעולמי
 עולמים. והגן [והגוף] הזה נשקה
 ממנו ומתרוה ממנו תמיד.
 וכמוצא מים - זה הנהר ההוא
 ששופע ויוצא מעדן, ולא
 פוסקים מימיו לעולמים.

בא ראה, באר של מים נובעים
 זהו סוד עליון בתוף סוד
 האמונה. באר שיש בה מוצא
 מים, והיא באר שמתמלאת
 ממוצא המים ההוא, והם שתי
 דרגות שהן אחת, זכר ונקבה
 יחד כראוי.

נח ונחך יי תמיד והשביע בצחצחות נפשך
 ועצמתיד יחליץ וגו'. האי קרא אוקמוה
 ואתמר. אבל בהאי קרא, ביה אתתקפו מארי
 מהימנותא דאבטח לון לעלמא דאתי. ונחך
 יי תמיד בהאי עלמא ובצלמא דאתי. ונחך יי,
 פיון דאמר ונחך יי, אמאי תמיד. אלא דא
 תמיד דבין הערבים, דאיהו אתתקף תחות
 דרועיה דיצחק, ודא הוא חולקא לעלמא
 דאתי, מנלן מדוד דכתיב, (תהלים כג) ינחני
 במעגלי צדק למען שמו.

והשביע בצחצחות נפשך, (ישעיה נח) דא
 אספקלריא דנהרא, דכל נשמתין
 אתהנן לאסתכלא ולא תענגא בגוה.
 ועצמתיד יחליץ, האי קרא לאו רישיה
 סופיה. אי נשמתיה דצדיקא, (סלקא לעילא, נ"א אתהני
 בעדינא דא דלעילא) מאי ועצמתיד יחליץ. אלא הא
 אוקמוה. דא תחית המתים, דזמין קדשא
 בריך הוא לאחייא מתיא ולא תקנא לון
 לגרמוי דבר נש למהוי כקדמיתא בגופא
 שלים. ונשמתא אתוספת נהורא גו
 אספקלריאה דנהרא, לאתנהרא עם גופא
 לקיימא שלים פדקא חזי.

ובגין כך פתיב, והיית כגן רוח. מאי כגן
 רוח, דלא פסקו מימיו עלאין, לעלם
 ולעלמי עלמין, והאי (גופא) גינתא אתשקי
 מגיה, ואתרוי מגיה תדיר. (דף קמא ע"ב) וכמוצא
 מים, דא ההוא נהר דנגיד ונפיק מעדן ולא
 פסקין מימיו לעלמין.

הא חזי, בירא דמיין נבעין, האי איהו רזא
 עלאה כגו רזא דמהימנותא. בירא דאית
 ביה מוצא מים, ואיהו בירא דאתמליא
 מההוא מוצא מים, ואינון תרין דרגין דאינון
 חד, דכר ונוקבא כחדא כדקא יאות.